

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.975 van 11 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, op 19 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
 - 1.1. X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 2 december 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 december 2007.
 2. Op 11 december 2007 werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, nadat een verklaring door hem werd ingevuld en ondertekend. Verzoeker werd gehoord op 2 april 2008.
 3. Op 28 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 april 2008 aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing.
2. **Ten gronde.**

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat er “onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en motivering” en onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de Conventie van Genève, voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal hem de status van vluchteling had dienen toe te kennen mocht er correcte toepassing zijn gemaakt van de Conventie van Genève, aangezien het duidelijk is dat verzoeker ernstige en systematische daden van vervolging onderging, gepleegd door gewone burgers doch impliciet getolereerd door de overheid, die weinig onderneemt tegen praktijken van bloedwraak.

2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De Commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Overigens blijkt uit het verzoekschrift ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt verwezen naar hetgeen volgt.
3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).
4. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, is hij zijn land van herkomst ontvlucht omdat hij wraakacties vreest van de

kant van de familie van zijn vriendin omwille van de seksuele betrekkingen die hij met haar heeft gehad. Verzoeker verklaart dat hij en zijn vriendin in april 2006 tijdens een afspraakje in een café door haar schoonbroer en haar kozijn betrappt werden. Het tweetal zou verzoeker te lijf zijn gegaan en hem een paar klappen hebben verkocht. Na tussenkomst van de kelners kon verzoeker het café verlaten en vluchtte hij naar Zarka. Verzoeker belde naar huis en hij zou van zijn broer vernomen hebben dat de ouders van zijn vriendin zijn thuisadres hadden bezocht en hadden gezegd dat hij de rekening wel zou gepresenteerd krijgen voor hetgeen hij deed. Hierop besloot verzoeker onder te duiken bij familie in een afgelegen stadswijk van Amman. Gedurende zijn onderduikperiode zou hij vernomen hebben dat de broers van zijn vriendin nog meermaals zijn thuisadres bezochten en navraag naar hem deden. In de zomer van 2006 zou de vereniging "Association pour la Protection de la Famille" vergeefs gepoogd hebben om te bemiddelen met de familie van verzoekers vriendin. Omstreeks dezelfde periode zouden aangetrouwde familieleden van verzoeker er wel in geslaagd zijn om met de familie van zijn vriendin te overleggen, waarna haar familie hun bezoeken aan verzoekers thuisadres zouden gestaakt hebben. Bevreesd om alsnog het doelwit te worden van een wraakactie reisde verzoeker in de zomer van 2007 naar Oostenrijk, waar hij door zijn broer werd opgepikt en naar België werd gebracht.

5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij onvoldoende aannemelijk weet te maken dat hij in Jordanië vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat (i) hij onvoldoende bewijs voorlegt om zijn asielmotieven te staven, (ii) hij geen inspanningen ondernam om te achterhalen wat er met zijn vriendin is gebeurd nadat hun relatie in april 2006 ontdekt werd en dit ondanks het feit dat hij zich realiseerde dat zij in levensgevaar verkeerde, (iii) hij er geen idee van heeft met wie en waarover onderhandeld werd toen in de zomer van 2006 via tussenpersonen bemiddeld werd met de familie van zijn vriendin, terwijl de inhoud van deze besprekingen cruciaal is om de door hem ingeroepen vrees voor vervolging in te schatten en omdat (iv) het door hem neergelegde paspoort, zijn identiteitskaart en de door de "Palestinian National Authority" afgeleverde documenten weliswaar zijn identiteit en zijn Palestijnse afkomst aantonen doch deze gegevens door de Commissaris-generaal niet betwist worden.
6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in gebreke blijft zijn relaas met bewijzen te staven. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing slaagt verzoeker er niet in ook maar enig begin van bewijs voor te leggen van zijn relatie met zijn vriendin, noch van zijn bewering dat zijn familie contact opnam met een advocaat en met de "Association pour la Protection de la Famille". De uitleg in het verzoekschrift dat hij moeilijk het bewijs kan leveren van een clandestiene relatie die hij voor iedereen verborgen moest houden, de bemiddelingspogingen geheel mondeling verlopen en vaak gepaard gaan met enige chaos en hij er niet voor verantwoordelijk kan worden gesteld dat zijn familie er niet in geslaagd is om documenten op te sturen, kan niet overtuigen en ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielaanvraag beoordelen. De Raad is van oordeel dat kan worden aangenomen dat verzoeker, die verklaart gedurende een achttal maanden een relatie te hebben gehad, minstens in het bezit moet zijn geweest van een foto van zijn vriendin of van hen beide. Overigens valt zijn betoog dat hij zijn relatie voor iedereen verborgen moest houden niet te rijmen met zijn verklaring dat hij een afspraakje had met zijn vriendin in een café, een publieke plaats waar ze op ieder moment door eender wie konden worden opgemerkt. Verder ziet de Raad niet in waarom verzoeker geen bewijs kan voorleggen van de bemiddelingspogingen met de familie van zijn vriendin, ook al verliepen deze bemiddelingen geheel mondeling. Verzoeker verklaarde immers tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat

zijn familie in Jordanië een attest zou kunnen bekomen van "Association pour la Protection de la Famille" waaruit de betrokkenheid van deze organisatie bij de bemiddelingen zou blijken, doch de Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft dergelijk bewijs voor te leggen terwijl van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om de nodige documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Verzoeker toont niet aan dat hij hiertoe de nodige inspanningen heeft ondernomen en hij geeft geen aannemelijke verklaring waarom hij nog steeds niet in het bezit is van de nodige stavingstukken. De loutere bewering dat zijn familie er uiteindelijk toch niet in geslaagd is om iets op te sturen kan immers niet volstaan als verschoning voor het gebrek aan enig begin van bewijs. Verder wijst de vaststelling dat verzoeker niet weet wat er met zijn vriendin is gebeurd, hij weinig inspanningen heeft ondernomen om meer over haar lot te weten te komen, hij bovendien geen kennis heeft over de inhoud van de onderhandelingen die met de familie van zijn vriendin zouden gevoerd zijn en hij in het verzoekschrift hieromtrent zelfs stelt dat hij hier niet specifiek naar gevraagd heeft, op een dermate gebrek aan interesse in zijn beweerde problemen dat ernstig kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor bloedwraak. Overigens blijkt uit het administratief dossier, in tegenstelling tot wat hij beweert in het verzoekschrift, op geen enkele wijze dat de onderhandelingen met de familie van verzoekers vriendin mislukt waren. Verzoeker verklaarde immers tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal dat zijn zus had gezegd dat het voorbij was en verzoeker het diende te vergeten (gehoorverslag CGVS, p. 14). Hieruit kan worden afgeleid dat de familie van verzoekers vriendin hem in de toekomst met rust zou laten, hetgeen nogmaals bevestigd wordt door verzoekers verklaring dat men na de gesprekken niet meer is langs gekomen op zijn thuisadres om hem te zoeken.

Gelet op deze overwegingen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (alsnog) het slachtoffer dreigt te worden van wraakacties van de kant van de familie van zijn vriendin.

7. Hoe dan ook, om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden. Zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers relaas - quod non - , wijst de Raad erop dat de door verzoeker aangehaalde feiten, met name zijn vrees voor eerwraak door de familie van zijn vriendin, gemeenrechtelijk van aard zijn en buiten het toepassingsgebied van voornoemd Verdrag vallen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de voorgehouden opsporing/vervolging door de familie van zijn vriendin zou zijn ingegeven door één van de in de Conventie van Genève bepaalde motieven. Bovendien blijkt nergens uit zijn asielrelaas dat hij omwille van redenen voorzien in voormeld Verdrag de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst niet zou kunnen inroepen. Verzoeker beperkt zich in dit verband tot de argumentatie dat de Jordaanse overheid weinig onderneemt tegen bloedwraak en dat dergelijke praktijken getolereerd worden, doch hij laat na deze

P. BREYNE.

M.-C. GOETHALS.